

sala beckett



**L'acció té lloc
a Barcelona**

PLOU A BARCELONA
de Pau Miró





L'acció té lloc
a Barcelona

DEL 3 AL 27 DE JUNY

PLOU A BARCELONA de Pau Miró

ACTORS

Lali

Carlos

David

Alma Alonso

Alex Brendemühl

Carles Martínez

Direcció:

Toni Casares

Ajudant de direcció:

Marta Aliguer

Escenografia:

Max Glaenzel i Estel Cristià

Construcció:

Xarli

Il·luminació:

Kiko Planas (a.a.i)

Vestuari:

Marta Rafa

Música original i So:

Alex Polls

Una producció de la **Sala Beckett** i el **Sitges Teatre Internacional**.

Una prostituta interessada en Dante i que busca clients en els museus. Un proxeneta que no para de menjar hamburgueses i bombons. I un client que cada nit desitja que mori la seva dona.

*A les ciutats amb port, els indrets de la marginalitat i els de la cultura oficial solen coincidir en un mateix barri. A **Plou a Barcelona**, el triangle fràgil i obscur que componen els tres personatges (una prostituta, el seu company proxeneta i un dels seus clients habituals) té com a rerefons aquesta particular proximitat, tan pròpia del barri del Raval, entre els signes de la ciutat oculta, els del consumisme globalitzador i els del món de l'“alta cultura”.*

Horari: de dimecres a dissabte a les 22h. / diumenge a les 19h
Preu: 16€/ 50% Carnet Alternatiu.



Al teatre dels vuitanta i els noranta se li ha criticat molt sovint la manca d'atenció sobre els problemes i les circumstàncies de l'actualitat. Com si, massa ocupat a definir-se i acotar-se ell mateix i els seus paràmetres, hagués obviat els assumptes de la col·lectivitat i s'hagués oblidat de la realitat damunt la qual opera.

En el teatre d'aquests anys prevalen les circumstàncies i els conflictes individuals per damunt dels generals o col·lectius, però en canvi, curiosament, els personatges no es diuen com nosaltres, no tenen noms concrets, són Ell, Ella, Dona, Home...; els llocs on l'acció es desenvolupa tampoc no pertanyen al nostre entorn més immediat, són indrets genèrics, indefinits: *la ciutat, una carretera...* El teatre defuig la concreció en les referències a l'espai, al temps i a les circumstàncies socials de les situacions que planteja.

El fenomen té la seva explicació. Els autors no gosen circumscriure les seves ficcions en paisatges massa propers o reconeixibles, potser per una voluntat, més teòrica que real, d'una major universalitat o potser, simplement, perquè l'excessiva concreció podria fer semblar que la seva ficció té certa vocació d'exemple o de *llició* per als espectadors. I res més lluny de la visió atònita i perplexa, (anti-messiànica), pròpia del creador de finals del segle XX que la intenció de donar lliçons a ningú.

Però el teatre té una innegable dimensió social i ciutadana. És un espai de trobada i de mutu reconeixement; un ritual de pactes i complicitats, una eina de cultura en el millor sentit de la paraula (si és que encara podem utilitzar-la en aquest sentit). Per tant el teatre té l'obligació d'esbandir-se del damunt les pors i els complexos i ha d'oferir-nos la possibilitat que ens hi reconeguem. Hem de trobar a l'escenari els nostres llocs, els nostres carrers i les nostres places, els nostres noms, les nostres paraules, les nostres pors, les nostres il·lusions i les nostres circumstàncies.

És cert que agraïm un teatre que ens acosti més al dubte que no pas a les veritats absolutes, i que no ens agrada gens que ens imposin una moral o un pensament pretesament únics i inqüestionables des dels escenaris. Aplaudim el creador que té en compte el nostre dret de participar activament en el joc de la creació de sentit. Però, per favor, que se serveixi dels elements que comparteix amb els espectadors, els d'una mateixa realitat social i cultural de la qual formem part ell i nosaltres, i que ens permet de jugar el mateix joc.

I el teatre, per ara, no és el cinema, no ens enganyem. Al costat dels llenguatges de la cultura de masses, el teatre és un joc gairebé familiar, o eminentment local, això segur. Potser aquesta és la seva sort i la seva desgràcia. El cas és que en la majoria dels casos, l'actor que veurem a l'escenari possiblement és del nostre mateix barri, de la mateixa ciutat, d'aquí, del país... Podríem aprofitar-ho, no? Potser d'aquí uns anys ja no tindrem la meravellosa oportunitat de riure'ns d'un tipus que, mira per on!, ens recorda el nostre pare, el nostre sogre, el nostre president... Per la manera de parlar, per les coses que diu, per com les diu o, simplement, per com es diu el personatge.

A la Beckett hem volgut dedicar bona part de la temporada 2003-04 a un teatre de referències explícitament locals. Volem trobar Barcelona a l'escenari. Mirar-la, redescobrir-la, reinventar-la, riure'ns d'ella, o plorar-la... Saber parlar de la nostra pròpia ciutat pot voler dir aprendre a comprendre el món.

Hem demanat als autors, als directors, als actors i a la resta de creadors escènics que ubiquin les seves ficcions i el seu imaginari dins el marc concret i reconeixible de la nostra ciutat i de la nostra època. Alguns s'hi han atrevit.

Toni Casares
Director de la Sala Beckett

TEXT PROGRAMA DE MÀ

A les velles ciutats amb port, els indrets de la cultura oficial i els de la marginalitat, la misèria o la gana solen coincidir en un mateix barri. A les parets exteriors de les universitats, dels museus i dels teatres d'òpera hi recolzen el taló les prostitutes i, en acabar la funció o a la sortida de classe, les frases pròpies del mercadeig sexual i de la desesperació més flagrant es barregen impúdicament amb les converses de més alta volada intel·lectual. Un aiguabarreig lèxic i formal que pot resultar més o menys atractiu des d'un punt de vista estrictament literari, però que en realitat no fa altra cosa que evidenciar les fronteres gairebé infranquejables entre els dos móns.

De fet, avui en dia, el tòpic de la vella ciutat portuària serveix ja per a qualsevol metròpoli moderna. Les ciutats d'avui han sabut crear el miratge d'un interclassisme social on, aparentment, tothom té accés a la cultura perquè aquesta ja és a tot arreu, gràcies, entre altres coses, a la seva conversió en producte de mercat i de consum globalitzat. Frases de Nietzsche als envoltoris dels bombons, en una fusió perfecte de funcions gastro-intel·lectuals.

A Plou a Barcelona, aquest miratge queda inserit entre les quatre parets d'un diminut pis del Raval i entre els tres vèrtexs d'un triangle en què el sentiment de soledat, la por i el desig d'una vida millor comparteixen finestra, llit i nevera.

Toni Casares

AUTOR

PAU MIRÓ CAPARRÓS

(Barcelona 1974)

Llicenciat en interpretació a l'Institut del teatre (1999). Com a dramaturg, seminaris a la Sala Beckett impartits per C. Batlle, S. Belbel, X. Albertí, S. Sinisterra i J. Daulte.

DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ

Fundador de la companyia Menudos, formada per ex-alumnes de l'Institut del Teatre.

Una habitació a l'Antàrtida. Autor i director. Teatre Malic. Octubre 2002

La poesia dels Assassins. Autor i director. Teatre Malic. Desembre 2000

Paraigües elèctrics. Autor i director. Sala Trono Villegas Tarragona. Febrer 2003

Com a escriptor cal afegir les col·laboracions en guions radiofònics i televisius

INTERPRETACIÓ (TEATRE)

Wit. Dir. Lluís Pasqual. Teatre Borràs 2003-2004

Refugi. Dir. Oriol Broggi. Sala Beckett 2002-03

Liliom. Dir. Carlota Subirós. Sala Beckett 2002-03

El pati. Dir. Pep Anton Gómez. Teatre lliure 2002-03

El burladero. Dir. Jaume Collell. Teatreneu 2001-02

Bernadetta xoc. Dir. Magda Puyo. T.N.C 1999-2000

Casta Diva (2000-2001). **Un cop més una mica de música** (1999-2000). El Musical més petit. Direcció D.Anglès/V.Àlvaro

Bal Trap. J.Anguera .Centre Dramàtic.Vallès. 1998-1999

El Público. Jordi Prat. 2001-02

Homografia. Jordi Fontdevila.1999-2000

Kiss me kate. Sílvia Sanfeliu. 2001-02

TELEVISIÓ

El cor de la ciutat. Personatge: "Charly" temporada 2002-2003 TV3

Presentador al programa **No n'hi ha prou** canal 33

Presentador al programa de varietats **Bohèmia.C** 33

Aparicions en les següents series: **Plats bruts. Laura. Súper 3.Set de nit. Set de notícies**

RÀDIO

Minoria absoluta, de Toni Soler a R.A.C 1. Col·laborador actual

L'hora del pati, d' Albert Om. Col·laborador (2001-2002)

D'Interès General. Col·laborador de Martí Gironell a Catalunya Ràdio (1999,2000.2001)

DIRECTOR

TONI CASARES

(Barcelona, 1965)

Director de la Sala Beckett de Barcelona.

Director artístic de l'Aula de Teatre de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Diplomat en Teoria i Crítica del Teatre per la UAB i l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona.

DIRECCIÓ ESCÈNICA

Yvonne, princesa de Borgonya, de W. Gombrowicz. Aula de Teatre de la UAB, 1993.

La vida de la substància, de Simon Donald. Aula de Teatre de la UAB, 1994.

Al tren, de Mercè Sarriàs. Sala Beckett, 1995.

Exercicis d'estil, de Raymond Queneau. Aula de Teatre de la UAB, 1995.

El pas de l'àngel, de Toni Casares. Aula de Teatre de la UAB. Estrenat als camps de refugiats d'Eslovènia (1995).

Descripció d'un paisatge, de J.M. Benet i Jornet. Aula de Teatre de la UAB, 1996.

Àfrica 30, de Mercè Sarriàs. Sala Beckett-Centre Dramàtic del Vallès, 1998.

El gos del tinent, de J. M. Benet i Jornet. Sala Beckett, 1999.

La sang, de Sergi Belbel. Sala Beckett, 1999.

Aquí s'aprèn poca cosa (dramatúrgia pròpia, a partir de la novel·la *Jakob Von Gunten*, de Robert Walser). Aula de Teatre de la UAB, 2000.

Històries d'amor, de Toni Cabré. Teatre Nacional de Catalunya, 2000.

El Cid, de Pierre Corneille. Aula de Teatre de la UAB, 2001.

Suite, de Carles Batlle. Sala Beckett, 2002

El cas Gaspard Meyer, de Jean-Yves Picq. Sala Beckett, 2002-03

L'aparador, de Victòria Szpunberg. Teatre Nacional de Catalunya, 2003.

El hipnotizador, de Paco Zarzoso, 2003- Sala Beckett

No podemos quejarnos (*El segundo piso/La odisea/El material* : 3 obres breus de J. Ricardo Morales). Aula de Teatre de la UAB (2003)

El club de les palles, d'Albert Espinosa, TNC 2004

ACTORS

ALMA ALONSO

(Barcelona, 1974)

Llicenciada en Periodisme per la Facultat de Ciències de la Informació de la (UAB) i Llicenciada en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona.

TEATRE

Dissabte, diumenge, dilluns d'E. de Filippo. Dir. S. Belbel. TNC. 2004
Flor de otoño de J. M. Rodríguez Méndez. Dir. J Costa. Artenbrut. 2003
Lear d'Eduard Bond. Dir. Carme Portacelli. Teatre Lliure (Grec '03)
Il viaggio a Reims de G. Rossini. Dir. S. Belbel. Gran Teatre del Liceu 2003
Hamlet, una lliçó de Boris Pasternak. Dir. Theodoros Terzopoulos. 2002
Cara de Foc de M. Von Mayenbourg. Dir. C. Portaceli. Teatre Lliure 2001/02
Titus Andrònic de W. Shakespeare. Dir. Alex Rigola (Grec '00)
Un riure en la foscor de Vladimir Navokov. Dir. Robert Torres. 2000

CINEMA I TELEVISIÓ

El Cor de la ciutat, sèrie diària. TV3. 2001/04
C'est la vie Camarade de Bernard Uzan. Co-producció hispano-francesa amb Aurea 2004
Como repartimos los amigos de J.A. Bayona. Video-clip del grup *Ella baila sola*. 2000
77º 13", de Marta Palau. Curtmetratge. UAB. 1998

ALEX BRENDEMÜHL

(Barcelona, 1972)

TEATRE

El sopar dels idiotes de F. Veber. Dir. P.Mir. 2002
Los sobrinos del capitán Grant .Dir. P. Mir. 2001
El retaule del flautista de J. Teixidor. Dir. J. Ll. Bozzo. 1996
Salomé d'O. Wilde. Dir. Satoshi Miyagi/ Cia. Kunauka. Festival de teatro, Sitges i Printemps des comédiens, Montpéllier.
Alta Austria de F.X. Kroetz. Dir. Teresa Pérez. 1996
La cabeza del dragón de Valle Inclán. Dir. E. Flores/ A. Flores. 1996
Treball d'amor perdut de W. Shakespeare. Dir. F. Madico. 1995
El diario de Anna Frank de Goodrich/ Hackett. Dir. T. Townsend. 1995
Las amistades peligrosas de Ch. Hampton. Dir. Pilar Miró. 1993/94

CINEMA I TELEVISIÓ

Mar Rojo. Dir. E. Alberich (Tv- movie). 2004
Entre vivir y soñar. Dir. D. Menkes/ A. Albacete. 2003
Inconscientes. Dir. J. Oristrell. 2003
En la ciudad. Dir. C. Gay. Festival de San Sebastián 2003
Las horas del día. Dir. J. Rosales. 2002 Premio Fipresci Quinzaine de Réalisateurs. Festival de Cannes 2003. Premi Barcelona Mejor actor 2003.
Jet lag Cia. TdeTeatre. J. Frades. (TV3)
Le secret de "la Belle de Mai". Dir. P. Volson (Tv- movie France 2). 2001
Nosotras. Dir. J. Colell. 2000
Quia. Dir. S. Munt (TV-movie). 2000
A tiro limpio. (Rosa Vergés - alumnos ESCAC). 2000
Un banco en el parque. Dir. A. Vila. Premio actor revelación Toulouse 2000
Andorra. Dir. L. Güell (TV-movie). 1999
Sobreviviré. Dir. D. Menkes / A. Albacete. 1999
Razones sentimentales. Dir. A. A. Farré. 1995
Puro Veneno. Dir. X. Ribera. 1995
El porqué de las cosas. Dir. Ventura Pons. 1994
Sitges. Realitzador E. Cortés. (TV3)

CARLES MARTÍNEZ

(Terrassa 1966)

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut de Teatre de Terrassa.

TEATRE

Líliom de Ferenc Molnar. Dir. Carlota Subirós. 2004.

Primera plana de B. Hecht i C. MacArthur. Dir. S. Belbel. TNC. 2003

El mestre i margarida de J. C. Carrière. Dir. Xicu Masó. 2003

Començaments sense fi de Kafka. Dir. G. Lavaudant. TNC. 2003.

La filla del mar d'Àngel Guimerà. Dir. J. M. Mestres. TNC. 2002

Víctor o els nens al poder de Roger Vitrac. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2002

Mort accidental d'un anarquista de Dario Fo. Dir. Pere Planella. 2001

Pluja seca de Jaume Cabré. Dir. Joan Castells. TNC. 2001

La comèdia dels errors de W. Shakespeare. Dir. Helena Pimenta. TNC. 2000

L'estiu eic de C. Goldoni. Dir. S. Belbel. TNC. 1999

Hamlet de W. Shakespeare. Dir. Lluís Homar. 1999

Els gegants de la muntanya de Pirandello. Dir. G. Lavaudant. TNC. 1999

El sopar dels idiotes de F. Vewer. Dir. Paco Mir. 1998

Fum, fum, fum de J. Sánchez. Dir. J.M. Mestres. 1997

A trenc d'alba d'Ignasi Garcia. Dir. Pere Anglas. 1997

La bona gent de S. Rusiñol. Dir. Pep Cruz. 1997

El temps i l'habitació B. Strauss. Dir. Ll. Homar. 1996

Macbeth de W. Shakespeare. Dir. T. Townsend. Grec 96

De poble en poble de P. Handke. Dir. Joan Ollé. Grec 96

Càndid. Dir. Carles Alfaro. 1995

Treball d'amor perdut de W. Shakespeare. Dir. Ferran Madico. Grec 95.

L'hora dels adéus de N. Comadira. Dir. Joan Ollé. 1995

CINEMA I TELEVISIÓ

La ciudad de los prodigios. 1999

La memòria dels cargols (TV3) 1998-1999

Dies de guerra. 1994

Accident. 1992

Veronica L. 1991